

zekerheid (kon) worden aangenomen dat alle personen' (Hazelhoff, Krediet en enkele anderen die dezen wilden inschakelen) 'stuk voor stuk bij de Gestapo bekend en reeds gesignaleerd (waren)', en concludeerden enkele dagen nadat zij zich die mening gevormd hadden, tot een 'volkomen gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef bij deze jongeman' (Hazelhoff), toen een onbekende hun een kopie van Hazelhoffs rapport over zijn operaties op de Nederlandse kust was komen brengen die gevonden was 'op een leestafel, tussen tijdschriften' (naar wij aannemen: in 'Oranjevaren').¹ Medio juli sloten prins Bernhard en van 't Sant zich bij de opinie van Lovink en Warners aan dat Hazelhoff en zijn helpers (Krediet was toen door de koningin als haar adjudant meegenomen naar Amerika) uit het inlichtingenwerk verwijderd moesten worden. Hazelhoff en Krediet (de laatste na zijn terugkeer uit Amerika) namen dienst bij de RAF. Hun verering voor de koningin had niet geleden en zowel van 't Sant als Gerbrandy hadden zij leren waarden, maar voor het overige keerden zij het Nederlandse officiële milieu te Londen met walging de rug toe.

Dogger werd in oktober '42 naar Lissabon gezonden om van daaruit het commando te voeren op het scheepje waarmee Maas Geesteranus vluchtelingen hoopte af te halen van een punt in de Golf van Biscaye. Dat plan kwam, gelijk in hoofdstuk 7 vermeld, niet tot uitvoering en Dogger maakte zich vervolgens verdienstelijk door, op verzoek van de Amerikaanse luchtmacht-attaché in Lissabon, in Zuid-Portugal terreinen uit te zoeken die door Geallieerde vliegtuigen voor een noodlanding gebruikt konden worden in gevallen waarin het toestel binnen enkele uren gerepareerd kon worden; de luchtmacht-attaché en Dogger namen aan dat die vliegtuigen dan weer konden opstijgen voordat de Portugese politie ter plaatse kon zijn om de bemanningen te interneren. Erg zinvol vond Dogger die taak overigens niet – in brieven aan Warners schreef hij dat hij zijn voortgezette plaatsing in Portugal 'diplomatiek gesproken een rotstreek vond' (aldus zijn opinie in '74)² en dat hij naar Engeland wenste terug te keren. In maart '43 kreeg hij daar de gelegenheid toe. Hij had 'de buik meer dan vol van alle geheime diensten'³ en verzocht om plaatsing bij de Nederlandse motor-torpedobootdienst. Dat verzoek werd ingewilligd en Dogger nam vervolgens meer dan een jaar aan de operaties in het Kanaal deel. Overigens bleek in '49 aan de Enquêtecommissie dat de marine hem na de bevrijding een aanstelling in vaste dienst geweigerd had.

¹ Brief, 10 sept. 1942, van A. H. J. Lovink en C. Warners aan Gerbrandy (*Eng.*, punt f, bijl. X bij bijl. 10). ² Brief, 10 aug. 1974, van G. A. Dogger. ³ A.v.